

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când m-am apucat eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibridi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură și ele de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință*, Editura Nemira, 2015) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*, Editura Nemira, 2016) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*, Editura Nemira, 2017). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărei poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

VREMEA DISPREȚULUI ANDRZEJ SAPKOWSKI

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

Vidmele, așa-numitele vrăjitoare din tagma misterioasă și elitistă a preoților războinici din Nordling (ob.), probabil o fracțiune a druizilor (ob.). Fiind înzestrate în plâsmuirile populare cu o iscusință magică și cu puteri supraomenești, e de la sine înțeles că se luptau cu duhurile rele, cu monștrii și cu toate forțele întunecate. De fapt, dovedind dibăcie în mânuirea armelor, v. au fost folosite de căpeteniile de la mieznoapte în încăierările lor tribale. V. se avântau în luptă într-o transă indusă, din câte se bănuia, prin autohipnoză sau dopaj, luptau cu furie oarbă, total insensibile la durere și chiar la răniri grave, întărind astfel prejudecățile cu privire la puterile lor supranaturale. Teoria conform căreia v. ar fi trebuit să fie rodul mutațiilor sau al ingineriei genetice nu a fost demonstrată. Aceste v. sunt personajele principale ale numeroaselor legende din Nordling (F. Delanhoy, Miturile și legendele popoarelor de la mieznoapte).

EFFENBERG și TALBOT,

Enciclopedia Maxima Mundi, Tomul al XV-lea

I

Ca s-o duci bine ca olăcar, îi povățuia Aplegatt adesea pe flăcăi, ai nevoie de două lucruri: un cap de aur și un cur de fier.

Capul de aur e neapărat trebuincios, le explica el ucenicilor săi, pentru că sub haine, în tășcuța de piele de la piept, călărașul poartă doar veștile mărunte, care pot fi încredințate fără teamă pergamentului ori hârtiei trădătoare. Veștile secrete, cu adevărat însemnate, de care atârnă multe, olăcarul trebuie să le țină minte și să le spună doar cui trebuie. Cuvânt cu cuvânt, câteodată nu erau chiar simple cuvinte. Greu de rostit, darămite de ținut minte. Ca să nu le uiți și ca să nu le încurci, nu-ți trebuie decât un cap de aur.

Cât despre popoul de fier, văleleu!, fiecare olăcar o să simtă nevoie de așa ceva pe pielea lui, și cât de curând. După trei zile și trei nopți de stat țepăn în șa, hurducat o sută sau două sute de mile pe drumuri de țară și, câteodată, când n-ai încotro, chiar de-a dreptul pe câmp. Oho, fără doar și poate că nu petreci chiar tot timpul în șa, te mai dai jos de pe cal pentru câte un mic răgaz. Căci omul rezistă mult, dar calul nu prea. Însă, când se termină popasul și trebuie să te urnești din nou, popoul parcă ar urla: „Ajutor, mă omoară!”

Oare cine mai are însă nevoie de olăcari în vremurile noastre, coane Aplegatt? Îl întreba câte un flăcău. De la Vengerberg la

Wyzima, de exemplu, n-ai cum să ajungi în mai puțin de patru sau cinci zile, nici cu cea mai iute iapă. Iar unui magician din Vengerberg cât îi trebuie ca să-și trimită mesajul magic la un magician din Wyzima? O jumătate de oră sau nici măcar atât. Calul poate să-și scrântească un picior. Poate fi înjunghiat de tâlhari sau de Veverițe, poate fi sfâșiat de lupi sau de grifoni. Uite olăcarul, nu e olăcarul. Însă mesajul magic ajunge la destinație, nu se rătăcește, nu întârzie și nici nu dispăre. La ce sunt buni olăcarii, dacă există magicieni la tot pasul, la fiecare curte regală? Nu mai sunt de folos olăcarii, coane Aplegatt.

O vreme și Aplegatt crezuse că nu mai e de folos nimănu. Avea treizeci și șase de ani, era mic, dar voinic și îndesat, nu se temea de muncă și avea, firește, un cap de aur. Și-ar fi putut găsi altceva de lucru ca să aibă de-ale gurii pentru el și soața lui, ca să pună ceva bani deoparte pentru zestrea celor două fiice încă nemăritate și ca să poată să-i mai dea o mână de ajutor celei măritate, al cărei soț, un nătâng fără speranță, se zbătea în tot soiul de ne gustorii. Dar Aplegatt n-a vrut nici în ruptul capului și nici nu și-ar fi închipuit că ar putea face altceva. Era olăcar regal.

Și iată că dintr-odată, după o lungă perioadă de uitare și umilință, Aplegatt era iar de folos. Pe drumurile de țară și pe cele forestiere au început din nou să răsune copite. Ca în vremurile bune, olăcarii străbăteau iar țara în lung și-n lat, purtând vești de la o cetate la alta.

Aplegatt știa de ce fusese așa. Văzuse foarte multe și auzise și mai multe. Se așteptau ca el să-și șteargă de îndată din amintire toate mesajele, să le uite complet, să nu și le mai amintească nici măcar sub tortură. Dar el și le amintea. Și știa de ce regii încetaseră brusc să comunice prin magie și magi. Conținutul mesajelor purtate de olăcari urma să rămână un mister pentru magicieni. Regii renunțaseră dintr-odată la sprijinul magilor, nu le mai încredințaseră secretele.

Care fusese motivul răcirii bruște a prieteniei dintre regi și magicieni Aplegatt nu știa și nici nu-i prea păsa. Și regii, și magii erau, după el, creaturi de neînțeles, de la care nu știi la ce să te

aștepți, mai ales în vremuri de restriște. Și n-ai cum să nu observi că sunt vremuri de restriște, străbătând țara din cetate în cetate, din castel în castel, din regat în regat.

Drumurile erau împânzite de soldați. La fiecare pas dădeai peste coloane de infanterie sau de cavalerie și fiecare căpetenie întâlneală în cale era nervoasă, preocupată și-și dădea atâta importanță, de parcă de ea ar fi depins soarta întregii lumi. Cetățile și castelele erau, de asemenea, înțesate de oameni înarmați, zi și noapte era acolo o alergătură febrilă. Invizibili de obicei, guvernatorii și castelanii acum zburau întruna prin curți și în jurul zidurilor ca viespile furioase înainte de furtună, urlând, blestemând, poruncind, împărțind șuturi în stânga și-n dreapta. Zi și noapte se îndreptau spre garnizoane și fortificații coloanele mătăhăloase de căruțe doldora, întâlnindu-se cu coloanele care se întorceau iute, ușoare și goale. Nori de colb se iscau pe drum de la hergheliile de cai de trei ani năvăliți direct din grajduri. Nedepriși cu deplasările fără săgeți și fără călăreți înarmați, se bucurau de ultimele zile de libertate, dându-le de lucru îngrijitorilor și mari bătați de cap celorlalți care foloseau drumul.

Pe scurt, războiul plutea în aerul fierbinte și sufocant.

Aplegatt s-a uitat de jur împrejur. Jos, la poalele dealului, scântea o curgere de apă, șerpuiind subțire printre poieni și pâlcuri de copaci. Mai departe, spre sud, se întindeau păduri. I-a dat pînă teni calului. Nu mai avea timp.

Era pe drum de două zile. Comandamentul regal, aflat la baza misiunii lui, îl ajunsese la Hagge, unde se odihnea la întoarcerea sa de la Tretogor. Părăsise cetatea noaptea, galopând de-a lungul malului stâng al văii Pontarului, trecuse granița de la Temeria înainte de ivirea zorilor, iar acum, pe la prânz, era deja pe malul Ismenei. Dacă regele Foltest s-ar fi aflat în Wyzima, Aplegatt i-ar fi înmănat misiva încă din noaptea aceea. Din păcate însă, el nu se afla în Capitală – era în sudul țării, la Maribor, la aproape două sute de mile de Wyzima. Aplegatt știa, așa că în apropiere de Podul Alb a ieșit din drumul principal, s-a îndreptat spre vest și

a luat-o de-a dreptul prin pădure, spre Ellander. A cam riscat. Veverițele băntuiau prin pădure, vai și-amar de pielea celui ce cădea în mâinile lor sau era răpus de săgețile lor! Dar mesagerul regelui n-avea încotro, trebuia să riște. Asta-i era slujba.

A traversat râul ușor – nu mai plouase din iunie, Ismena scăzuse mult. Ținând marginea pădurii, a ajuns la drumul principal care duce de la Wyzima spre sud-est, spre fierăriile, cuptoarele și așezările piticanilor, în Masivul Mahakam. A întâlnit în cale o puzderie de căruțe, depășite adesea de străjeri călare. Aplegatt a oftat ușurat. Unde era lume, n-avea ce să caute Scoia'tael. Campania împotriva elfilor care se luptau cu oamenii ținea de aproape un an în Temeria, cohorte de Veverițe prigonite prin păduri se împărțiseră în grupuri mai mici, care se țineau departe de drumurile aglomerate și nu puneau la cale nicio ambuscadă.

Înainte să se înnopteze, se afla deja la frontiera apuseană a ducatului Ellander, la o răscruce de drumuri în apropiere de satul Zavada, de unde avea un drum drept și sigur spre Maribor – patruzeci și două de mile de drum circulat și bine îngrijit. La răscruce era un han. S-a hotărât să se odihnească și el, și calul. Știa că, dacă o ia din loc în zori, chiar și fără prea multă osteneală, înainte de apusul soarelui o să zărească fanioanele argintiu cu negru pe acoperișurile roșii ale turnurilor castelului din Maribor.

A scos șaua de pe iapă și a țesălat-o el însuși, alungându-i pe îngrijitorii de la han. El era curierul regelui, iar curierul regelui nu lăsa pe nimeni să-i atingă calul. A mâncat o parte consistentă din omleta cu cârnați și un sfert de pâine la tavă, a băut un litru de bere. Asculta bârfele. Fel și chip. La han poposeau călători din toate colțurile lumii.

În Dol Angra, a aflat Aplegatt, se petrecuse un nou incident, la frontieră, un detașament al cavaleriei lyriene încercase să șicaneze din nou o patrulă nilfgardiană, din nou Meve, regina Lyriei, a acuzat cu surle și trâmbițe Nilfgardul de provocare și a cerut ajutor la regele Demawend din Aedirn. În Tretogor avusese loc execuția publică a unui baron redanian, care se aliase în secret cu emisarii împăratului Emhyr al Nilfgardului. În Kaedwen trupele

reunite într-un detașament de mare forță al Scoia'tael comiseseră masacrul din fortul Leyd. Ca răzbunare pentru această vărsare de sânge, oamenii din Ard Carraigh săvârșiseră un pogrom, curmând aproape patru sute de vieți în capitala neoamenilor.

În Temeria, povesteau negustorii veniți dinspre miazăzi, domneau doliul și tristețea printre emigranții din Cintra, adunați sub steagul mareșalului Vissegerd. Vestea cumplită că murise Leuța, prințesa Cirilla, ultima din stirpea reginei Calanthe, numită Leoaica din Cintra, fusese confirmată.

Umblau și zvonuri mai îngrozitoare și mai sumbre. Cică în satele din apropiere de Aldersberg din ugerele vacilor la muls țâșnea sânge, iar în zori de zi s-ar fi arătat în ceață Fecioara Mora, vestitoarea celor mai înspăimântătoare nenorociri. În Brugge, în vecinătatea codrului Brokilon, în împărăția interzisă a driadelor de pădure, se arătase Gonul Sălbatic, alaiul de stafii galopante pe cer, iar Gonul Sălbatic, după cum știe toată lumea, prevestește întotdeauna război. Apoi din Capul Bremervoord se observaseră o navă fantomatică, iar la bordul ei, o stafie – cavalerul negru, cu coiful garnisit cu aripi de păsări răpitoare...

Olăcarul nu mai asculta de-acum, era prea obosit. S-a dus în sala comună, s-a prăvălit pe laviță și a adormit buștean.

S-a trezit în zori. Când a ieșit în curte, a fost puțin descumpănit – nu era primul care pleca la drum, fapt destul de rar. Ei bine, la fântână era înșeuat un armăsar, iar lângă jgheab o femeie îmbrăcată bărbătește se spăla pe mâini. La auzul pașilor lui, s-a întors și, cu palmele umezite, și-a aruncat pe spate părul negru luxuriant. Olăcarul s-a înclinat. Femeia a dat ușor din cap.

Intrând în grajd, aproape că s-a ciocnit cu o altă pasăre matinală, o tânără cu o baretă de catifea trăgându-și de căpăstru iapa sură. Se freca la ochi și căsca, sprijinindu-se de flancul iepei.

– Of... a murmurat, trecând pe lângă olăcar. O să dorm pe cal... dorm pe mine...

– O să te învioreze răcoarea când o să urci pe iapă, i s-a adresat amabil Aplegatt, trăgându-și șaua de pe poliță. Drum bun, domniță!

Fata s-a întors și s-a uitat la el ca și cum abia atunci l-ar fi observat. Ochiul ei erau mari și verzi ca smaraldul. El și-a pus șaua pe cal.

- Drum bun și-am urat, i-a repetat.

De obicei nu era prea exuberant, prea guraliv, însă acum simțea nevoia să schimbe o vorbă cu aproapele lui, chiar dacă aproapele era somnoros. Poate că din pricina zilelor lungi de singurătate pe drum sau poate că puștoaica îi amintea de fiica lui mijlocie.

- Zeii să vă ocrotească, a adăugat el, de accidente și de alte nenorociri! Sunteți doar două persoane și, pe deasupra, femei... Iar vremurile nu sunt prea bune. Peste tot ne paște câte o primejdie...

Fata a deschis ochii ei verzi și mai larg. Olăcarul a simțit o răcoare în spate, l-a trecut un fior pe șira spinării.

- Primejdia... a zis ea brusc, cu o voce stranie, schimbată. Primejdia este tăcută. N-o auzi când vine în zbor cu penele cenușii. Am avut un vis. Nisipul... Nisipul era fierbinte de la soare...

- Ce? a încremenit Aplegatt cu șaua pe burtă. Ce tot spui, domniță? Ce nisip?

Ea tremura din răspuțeri, se freca la față. Iapa cea sură clătina din cap.

- Ciri! a strigat-o aspru femeia cu părul negru din curte, îndreptând chinga și aranjând desagile. Hai, grăbește-te!

Fata a căscat, s-a uitat la el, a clipit, surprinsă de prezența lui în grajd. Olăcarul tăcea.

- Ciri, a repetat femeia, ai adormit acolo?

- Vin îndată, coniață Yennefer!

După ce și-a înșeuat calul, Aplegatt l-a dus de căpăstru în curte, însă acolo nici urmă de femeie sau fată. Cocosul cucurigea răgușit, câinele lătra, cucul cânta printre copaci. Olăcarul a sărit în șa. Și-a amintit brusc ochii verzi ai fetei somnoroase, precum și cuvintele ei bizare. *Primejdie tăcută? Pene cenușii? Nisip fierbinte? Pesemne că fata nu era în toate mințile, s-a gândit în sinea lui. Multe tulburări poți vedea în zilele noastre acum, multe fete o iau razna, mânjite în zilele de război de tot soiul de dezertori și huligani... Da, sărită, e limpede. Ori poate că nu era sărită. Poate că doar visase, doar era buimacă de somn? Ciudat ce pot scoate pe*

gură oamenii în zori, când încă nu s-au dezmeticit și se află în starea dintre somn și veghe...

A simțit din nou un fior și i s-a cuibărit o durere între omoplați. Și-a frecat spatelul cu pumnul.

Cum a ajuns la drumul spre Maribor, a dat pinteni calului și la galop. Nu mai era timp.

În Maribor nu s-a odihnit prea mult - nici nu s-a scurs bine o zi, că vântul i-a și șuiat din nou în urechi. Calul lui nou, un armăsar cenușiu de la grajdul din Maribor, galopa înălțându-și gâtul și fluturându-și coada. Sălciile de la marginea drumului rămăneau în urmă. Tășcuța cu misiva diplomatică îl apăsa pe piept. Îl durea fundul.

- Pfuui, rupe-ți-ai gâtul, zmeul naibii! i-a strigat căruțașul din spate, strunindu-și caii înspaimântați de galopul armăsarului în depășire. Iote-l cum gonește, de parcă-l urmărește moartea! Ia-o la goană, nenorocitul, că tot nu scapi de ea!

Aplegatt s-a șters la ochiul înlăcrimat de la galop.

În ajun îi înmânase misiva regelui Foltest, apoi i-a recitat mesajul secret al regelui Demawend.

- Demawend către Foltest. În Dol Angra totul e pregătit. Mascății așteaptă poruncile. Data estimată: a doua noapte după luna nouă a lui Cuptor. Bărcile trebuie să acosteze pe malul celălalt peste două zile.

Un stol de ciori zbura deasupra drumului, croncănind asurzitor. Se îndreptau spre răsărit către Mahakam și Dol Angra, spre Vengerberg. Călare, olăcarul repeta în gând cuvintele mesajului secret pe care regele Temeriei i-l trimisese regelui Aedirnului.

Foltest către Demawend. *Primo*: întrerupeți acțiunea. Șmecherii au organizat un fat, trebuie să se întâlnească și să se sfătuiască pe insula Thanedd. E posibil să se schimbe foarte multe. *Secundo*: căutarea Leuței se poate opri de-acum. S-a confirmat. Leuța a murit.

Aplegatt și-a îmboldit armăsarul cu călcăiul. Nu mai era timp.

Drumul forestier îngust era sufocat de căruțe. Aplegatt a încetinit, a mers alene până la ultima căruță din coloana lungă. Și-a dat seama imediat că nu poate trece de obstacol. Nici vorbă să se mai întoarcă, ar fi fost o pierdere de timp prea mare. Să se afunde în mlaștină ca să ocolească obstacolul nu i-ar prea fi surâs, mai ales că de-acum amurgea.

- Ce s-a întâmplat aici? i-a întrebat pe cei doi bătrânei din ultima căruță din coloană, dintre care unul părea adormit, iar celălalt mort. Jaf? Veverițele? Spuneți-mi! N-am vreme...

Înainte să-i răspundă unul dintre bătrânei, s-au auzit însă țipete din capătul îndepărtat al coloanei, ascuns după copaci. Căruțașii au sărit în căruțe, și-au biciuit caii și boii cu înjurături deocheate. Coloana greoaie s-a pus în mișcare. Bătrânelul adormit s-a trezit, a dat din cap, și-a scuturat barba, a plescăit și a dat bice catârilor. Bătrânelul care părea mort a înviat, și-a tras pălăria de paie de pe ochi și s-a uitat la Aplegatt.

- Io-ti, mă, la el! i s-a adresat. N-are vreme. Ai avut noroc, bădie. Ai ajuns la țanc.

- Chiar așa, a adăugat celălalt, mângâindu-și barba și biciuind catârii. La țanc. Dacă ai fi ajuns la prânz, ai fi stat cot la cot cu noi, așteptând să se facă loc. Nici noi n-avem vreme, dar așteptăm, că n-avem ce face. Cum să fi mers, dacă drumul a fost închis?

- Drumul a fost închis? Dar de ce?

- Nu știu, zău, ce dihanie care mănâncă oameni a apărut prin preajmă. A atacat un cavaler, care nu era însoțit decât de un valet. Din câte se pare, monstrul i-a rupt capul cu tot cu coif, iar pe cal l-a golit de mațe. Valetul a izbutit să scape ca prin minune și a povestit grozăvia fără margini, tot drumul era scaldat în sânge...

- Și cine e monstrul? l-a întrebat Aplegatt, strunindu-și calul ca să poată vorbi cu bătrâneii din căruța târâtoare. Un balaur?

- Nu, ce balaur? a zis celălalt bătrânel cu pălărie de paie. Cică-i mandygoră sau cam așa ceva. Valetul spunea că era o fiară sălbatică zburătoare, enormă. Și crudă! Am crezut că-l mănâncă pe cavaler și ne lasă-n pace, da' de unde! S-a proțăpît în mijlocul drumului drăcovenia, ședea și șuiera rânjind... Ei bine, a astupat drumul ca

dopul într-o sticlă; care cum venea și vedea monstrul își lăsa baltă căruța și făcea cale-ntoarsă. S-au adunat căruțele pe vreo jumătate de milă, căci în jur, vezi bine, bădie, numai desigur și smârcuri, n-ai cum nici să ocolești, nici să te întorci. Așa că am rămas...

- Atâția flăcăi! s-a indignat olăcarul. De răsul curcilor! Au stat ca momâile, în loc să pună mâna pe o sulită, pe un topor și să dea la o parte jivina sau s-o omoare.

- Au încercat unii, a spus bătrânelul cu frâiele în mână, îndemnându-și catârii, întrucât coloana se mișca mai repede. Trei piticani din garda negustorului și li s-au alăturat patru recruți, care se duceau în fortul Carreras, la armată. Pe piticani i-a făcut zob într-o clipită, iar recruții...

- Au luat-o la sănătoasa, a completat celălalt bătrânel, scui-pând zdravăn și departe, nimerind spațiul liber dintre crupele catârilor. Au rupt-o la fugă cum au văzut mandygora. Unul s-a căcat pe el. O, uite-l, el e! Acolo!

- Ce-i cu tine? s-a înfuriat Aplegatt. Vrei să-mi arăți un căcăcios? Nu mă interesează...

- Ba nu! Monstrul! Monstrul mort! Oștenii îl pun în car! Îl vedeți?

Aplegatt stătea în etrieri. În ciuda beznei care se întetea și a gloatei de gură-cască, a zărit uriașa căpățână ridicată de soldați. Aripile de lilic și coada de scorpion a monstrului atârnavă neputincioase la pământ. Strigând în cor, soldații au ridicat leșul și l-au trântit în car. Caii înhămați la car, speriați de duhoarea de sânge și de hoit, nechezau și trăgeau de oiște.

- Nu mai stați! i-a strigat bătrânelului comandantul. Luați-o din loc! Nu blocați trecerea!

Bătrânelul și-a îmboldit catârii, căruța a sărit peste șanț. Aplegatt și-a îmboldit calul cu călcăiul, l-a ajuns din urmă.

- Se pare că oștenii i-au venit de hac jivinei până la urmă?

- Da' de unde! i-a replicat bătrânelul. Oștenii, cum au venit, cum au început să dea ordine, să înjure și să înghiontească lumea. Stai pe loc, ia-o din loc, mișcă-te, du-te-ncolo, vino-ncoace. Nu se sinchiseau de jivină. Au trimis după vrăjitor.

- După vrăjitor?

- Da, a confirmat celălalt bătrânel. Careva și-a amintit că l-a văzut pe vrăjitor prin sat, așa că au trimis după el. A trecut pe lângă noi. Avea părul alb, moaca furioasă și o spadă grea în spate. N-a trecut niciun ceas, că s-a și apucat să strige careva de-acolo din față că putem să ne ducem de-acum, pentru că vrăjitorul a răpus fiara. Chiar acu' am luat-o din loc și-ai răsărit și tu, bădie.

- Ha! spuse Aplegatt gânditor. Atâția ani am umblat pe drumuri, și totuși nu m-am întâlnit cu niciun vrăjitor. L-a văzut cineva cum l-a doborât pe monstru?

- Eu am văz't! a strigat un băiat de cealaltă parte a căruței, cu părul vâlvoi.

Călărea o mârtoagă fără șa, ținând-o de căpăstru.

- Am văz't tot! a continuat el. Că eram lângă soldați, chiar în față!

- Ia uită-te și la el, de colo, mucosu'! a replicat bătrânelul căruțaș. Are caș la gură, dar se crede tare deștept. Poate vrei un bici pe spinare?

- Lasă-l în pace, tataie! a intervenit Aplegatt. Vă las îndată, mă duc încolo, spre Carreras, și aș vrea să știu mai întâi ce s-a întâmplat cu vrăjitorul. Hai spune, micuțule!

- O fost așa, a început băiatul pe nerăsuflăte, mergând la pas lângă căruță, că vrăjitoru' o venit la comandantu' militar. O spus că-l cheamă Gerant. Comandantu' i-o spus că poate să-l cheme cum vrea el, numa' să se apuce mai iute de treabă. Și i-o arătat unde ședea javra. Vrăjitoru' s-o apropiat și s-o uitat de la depărtare. Până la ea erau vreo sută douăzeci de pași sau chiar mai mult, da' i-o aruncat o privire și o spus îndată că-i o manticoră uriașă și că o s-o nimicească, dacă îi dă două sute de coroane.

- Două sute de coroane? a bâiguit celălalt bătrânel. Da' i țicnit de-a binelea?

- Asta i-o spus și comandantu', numa' oleacă mai urât. Iar vrăjitoru' i-o spus că asta-i prețu', că lui îi e totuna, că are treabă, n-au decât să lase javra să șadă-n drum până în ziua judecării de apoi. Comandantu' o ținea întruna că nu-i dă atâtea parale, că mai bine așteaptă până-și ia dihania lumea-n cap singură într-o bună zi. Vrăjitoru' i-o spus că dihania n-o să-și ia prea degrabă lumea-n cap,

pentru că-i lihnită de foame și-i mâniaoasă. Și, chiar dacă pleacă, o să se întoarcă în curând, pentru că asta-i te... teri... terri... terri...

- Haide, măi, țâncule, lasă trilurile! s-a înfuriat bătrânelul, încercând, fără rezultate vizibile, să-și bage degetul în nas în timp ce ținea frâiele. Hai, spune mai iute!

- Spun acu'! Vrăjitoru' o zis așa: monstru' n-o să zboare prea departe, iar noaptea o să mănânce câte-oleacă din cavaleru' sfârtecat, că-i tare greu de mâncat cavaleru' pe sub armura pe care-o are. Când o auzit, negustorii s-o pus pe capu' vrăjitorului și o-nceput să-l înduplece că așa și pe dincolo, că o să strângă ei laolaltă și o să-i dea o sută de coroane. Iar vrăjitoru' o spus că pe dihanie o cheamă manticoră, că e foarte primejdioasă și că n-au decât să-și bage-n cur cele o sută de coroane, că numai pentru atâtea el nu-și bagă pielea la saramură. Atuncea, comandantu' s-o mâniat și i-o zis că asta-i soarta oilor și-a vrăjitorilor, să-și bage pielea la saramură, pentru asta-s făcuți, așa cum curu-i făcut ca să se cace. Și-atuncea negustorii s-au temut că vrăjitoru' o să se supere și o să-i lase baltă și i-o spus că-i dă o sută cincizeci. Și vrăjitoru' și-o scos spada și s-o dus la locu' unde ședea monstru'. Și comandantu' o făcut un semn ca de farmec în urma lui, o scuipat în țărână și o spus că nu știe cum de mai rabdă pământu' asemenea ființe pe suprafața lui. Iar un negustor o spus că, dacă armata, în loc să facă tumbe prin boscheți în căutarea elfilor, ar vâna monștri, n-ar mai fi nevoie de vrăjitori pe lumea asta și că...

- Lasă, l-a întrerupt bătrânelul, mai bine spune-ne ceva ce ai văzut cu ochii tăi.

- Păi, s-a umflat în pene băiatul, eu o trebuit să văz de calul vrăjitorului, o iapă cafenie cu o vrâstă albă.

- Câinele a dansat cu iapa! Da' cum l-a răpus vrăjitoru' pe monstru ai văzut?

- Eee... s-a răsucit băiatul. N-am văz't... M-o împins în spate. Toată lumea răcnea și caii o făcut spaimă, apăi...

- Nu v-am spus eu, a vorbit disprețuitor bătrânelul, că mucosul n-a văzut niciun căcat?